

nyitjára.
a segít.
ól fejt-
y fele-
s ö-ik
, de ne-
meg, ki
magyar
neti ne-

HINTÁN. (Lásd a 143. lapon.)

lovika.
at meg-
yvkötő-
„A kis
sei tul-
lologzás
meg nem
ények: —
k, vagy

eum-épület.
rsulat.

EGYIK BAJBÓL A MÁSIKBA.

— Elbeszélés. —

(VIII. folytatás.)

MINT ugyanis a nagymama egy boltban valamit vásárolt s Palika az ajtóban állva kinézegett az utcára, egy fiut pillantott meg, aki magas falábtókon sétált végig az utcán, még pedig nagyon ügyesen; Palikának roppantul megtetszett ez a dolog s e pillanattól fogva nem volt más gondolata, mint hogy ő is ily lábtókat birjon. Hazamenet folyton erről beszélt a nagymamának s otthon azonnal megrohanta a nagyapát, hogy csináltasson neki lábtókat. A nagymama ellenezte, mert attól félt, hogy a fiu leesik és megsérti magát. De a nagypapa nevetve így szólt:

— Ha leesik, majd fölkel, Katonadolag az ilyen. Gyerek koromban magam is sokat mulattam effélével, hadd legyen meg Palikának is az öröme.

Palika tehát megkapta a lábtókat, de nem nagyon magasakat, hogy ne igen nagyot zuhanjon. Ez bölcsen is volt, mert bizony bajos volna megmondani a számát, hányszor pottyant le Palika a falábakról, nagy szomorúságára Hanzi kertészlegénynek. Palika ugyanis, hogy a sok bukdácsolást könnyebben kibírja, a kertben tartotta gyakorlatait a puha pázsiton s valahányszor lebukott, Hanzinak mindannyiszor abba kellett hagyni a munkáját s fölsegíteni Palikát a lábtókra. Egyszer-kétszer megtette szó nélkül, de midőn már vagy huszadszor kellett előlállnia, türelmetlenül mondá:

— De ifiuracskám, hiszen én így el

nem végzem a dolgomat, ... pedig ma azt a két nagy virágágyat át kell kapálni.

— Soh'se gondolj a kapálással, szólj Palika nevetve, csak segíts föl még egyszer ... így ni ... majd aztán én is segítek neked kapálni.

— Oh persze! Azt hiszi Pali urfi, hogy a kapálás olyan könnyű dolog, mint az efféle játék!

— Mit? te azt hiszed, hogy lábtón járni könnyű dolog? No, próbáld meg!

De már erre Hanzi nem akart vállalkozni s Palika nevetve mondá:

— Ugy-e nem mersz? No, okosabb is, mert ha te leesnél, nagyobb pottyannál, mint én. Csak segíts föl még egyszer ... most talán már jobban fog menni.

De bizony még nem egyszer, hanem tízszer is lebukott vitéz kis barátunk; azonban ügyes fiucska lévén, néhány nap alatt mégis beletanult s nem sokára már minden segítség nélkül nagy ügyességgel és sebességgel nyargalt a falábakon, mi-alatt a kis Dorina bámulva futott utána és csodálta bátyja ügyességét és bátorságát.

Persze, arról szó sem lehetett, hogy Palika kezébe kapjon valamit és semmi szeleburdiságot se kövessen el vele. Mikor a lábtókon állva magasból nézett a kis Dorinára, szörnyen szerette volna, ha őt igazán már felnőtt, nagy embernek nézné, ami természetesen nem könnyen volt lehetséges, mert hát mindenki látta, hogy fa-lábakon jár. Egyszer végre mégis szerét ejtette.

Egy délután, midőn már-már alkonyodott, Palika megpillantotta a szobában a nagymama hosszú köpenyét és kalapját. Rögtön felvillant agyában a pajkos tréfa.

— Dorina, jöjj csak és segíts! Nagyon mulatságos játék jutott eszembe. Felöltöm a nagymama köpenyét, fejemre teszem a kalapot s akkor mindenki azt fogja hinni, hogy valami öregasszony vagyok. Majd meglátogatom a vén Mihály bátyót, akihez Mártha dada néha el szokott menni, hogy megtudakozza, mit csinál a köszvényes lába. Haha! Kíváncsi vagyok, megismer-e az öreg? Nem hiszem, mert már a szemei is roszak, aztán sötétedni is kezd. Csak ott érjem még a háza előtt! Ilyenkor még ott szokott üldögelni.

A kis Dorina veszedelmes dolognak tartotta ugyan hozzányulni a nagymama holmijához, de már szokva volt hozzá, hogy Palikának mindent megtegyen a kedvére. Segített tehát neki az öltözködésben s csakhamar maga is nagyokat nevetett a tréfán, mert mikor Palika fejére tette a nagymama kalapját, (Lásd a képet a 132. lapon) olyan furcsa figura képe volt, hogy lehetetlen lett volna nevetés nélkül megállani

— Jaj de furcsa! szölt Dorina kaczagva. De azért mégsem fog senki a nagymamának gondolni, Palika, mert az arczod egészen más.

— Megállj csak! Az arczomat nem fogják látni, mert feltüzöm a fátyolt... segíts kissé... így ni...! Most vállamra vesszem a hoszu köpenyt... így... ez elfödi a lábtót... most már akár a nagyapácska is azt hiszi messziről, hogy én vagyok a nagymama.

Megnézte magát a tükörben s maga is oly kaczagásra fakadt, hogy majd leesett a lábtóról.

— No most siessünk, nehogy meglepjen valaki. Gyorsan ki a kertbe és aztán a hátsó ajtón át Mihály bácsi háza felé!

Szerencséjére a nagyapa és a nagymama vendégekkel voltak elfoglalva, észrevétlenül kilopózhatott a házból s csakhamar eljutott a kertajtóhoz.

— Dorina, te maradj itt, mert ha velem jönél, nevetésseddel mindjárt elárulnál. Visszatérek nem sokára s elmondom, hogy jártam Mihály bátyóval.

A kis leány annál inkább engedelmeskedett, mert tudta hogy nem szabad felügyelet nélkül távoznia a kertből. Palika tehát egymaga ment ki az ajtón s aztán a kerítés mellett hosszu lábtóin gyors léptekkel haladt előre. (Lásd a képet a 133. lapon)

Mihály bátyó házikója nem igen messze volt s Palika csakhamar oda ért. A köszvényes, beteges öreg ott üldögélt a ház előtti padkán s midőn léptek közeledését hallá, szemeihez emelte kezét, hogy lehetőleg jobban lássa, ki az. Palika azonban nem ment egészen közel, hanem néhány lépésnyire megállapodott és Mártha asszony hangját utánozva mondá:

— Jó estét, Mihály bátya! No, hogy érzi magát? Csak egy percze fordultam erre, hogy lássam, nincs-e valami baja.

— Köszönöm kedves hugom... ha ugyan jól látom... ugy-e maga az, Mártha asszony? Kérem foglaljon helyet!

— Oh, köszönöm szépen, nem érek rá, csak meg akartam kérdezni, hogy van a lába.

— No, no, nem épen roszabbul... Ámbár nem nagyon dicsekedhetem... Tudja, kedves hugom, az ilyen öreg ember

baja soha sem gyógyul meg egészen, örülni kell, ha nem rosszabbodik. Kérem üljön le kissé . . . tudom hogy elfáradt, mert hát maga sem olyan erős már ma, mint harmincz évvel ezelőtt. Ugy-e szintén érzi az öreg kor bajait?

Palika alig bírta elfojtani kacagását, öröklődésében majd elárulta magát. Jobb-

nak is találta gyorsan »jó éjt« kívánni és elsietni haza felé.

— Furcsa, nagyon furcsa, dörmögé az öreg Mihály bátyó. Nem lehetett más, mint Mártha asszony . . . de valami baja eshetett . . . nagyon rossz kedvű volt, hogy le sem akart ülni, szoba sem állt velem igazán. Pedig máskor akár egy óráig is

PALIKA. . . FEJÉRE TETTE A NAGYMAMA KALAPJÁT. (Lásd a 131. lapon.)

elbeszélgettünk. Meg sem köszönhettem a jó borocskát, melyet minap az öreg nagyságos asszonytól hozott . . . igazán furcsa volt! No, majd máskor megkérdezem tőle, mi baja volt.

Palika ezalatt vigan nevetgélve baktatott hazafelé. Egyszerre azonban elhallgatott, mert az uton szemben jött valaki, még pedig ismerős alak; a falusi tanító.

Szerencsére az ut másik oldalán jött, aztán öreg, rövidlátó ember is volt s Palika remélhette, hogy a tanító az esthomályban nem fogja megismerni. Nem is csalódott, mert a tanító csak a köpenyt és kalapot nézte s már messziről alázatosan köszönt.

— Szerencsés jó estét kívánok, nagyságos asszonyom!

Palika észrevette, hogy a tanító őt a nagymamának nézi, roppantul meg volt elégedve a tréfával; hogy pedig még nagyobb legyen a tréfa, lehetőleg változtatott hangon így szólt:

— Jó estét, tanító ur! Ugyan kérem, nem látta erre valahol Palikát?

— Bizony nem láttam, nagyságos asszonyom. Talán bizony megint eltévedt valahova a kis fiu? Oh, ez szörnyűség! Képzelem mennyi baja van a nagyságos asszonynak ezzel a szeleburdi fiucskával. Jó gyerek, az bizonyos, de szörnyen meggondolatlan... oh, csak egyszer rászánná magát az ezredes ur, hogy az én kezeimre bizza... én majd ránczba szedném egy kissé.

— Oh, köszönöm; már csak jobb neki otthon.

Palika épen még valami tréfát akart mondani a jó öreg tanító elbolondítására, — de egyszerre elállt a szava, mert az eddigi beszélgetés alatt észre sem vette, hogy mások is közelednek, — még pedig senki más, mint a nagyapa és a nagymama.

A nagymama az esthomályban maga sem ismerte föl azonnal Palikát s kissé csodálkozva kérde a tanítótól:

— Kivel beszélget itt, tanító ur?

A szegény öreg ur majd kővé vált ámulatában s hamarjában azt hitte, valami boszorkányok játszanak vele... az ezredesné áll mellette és amott tul, az ut

másik felén szintén ott áll az ezredesné... egyszerre két alakja van! Szerencsére a nagyapa ezalatt már odalépett Palika mellé, fölemelte a fátyolt és így mindnyájan fölismerték a kis szeleburdit.

— Urambocsá! kiáltá az öreg tanító, bizony megesküdtem volna hogy a nagyságos asszony... ejnye, ejnye... milyen tréfákat üz Pali urfi!

Szögvári ezredesnek, őszintén megvallva, nagy kedve lett volna hangosan fölkapzagni, mikor az öreg tanító téve-

... PALIKA... HOSSZU LÁBTÓIN
GYORSAN HALADT ELŐRE.
(Lásd a 131. lapon.)

dését hallotta és látta Palikát, ki a magas láb-tóu, fején női kalappal, vállán a nagymama köpenyével roppant mulatságos figura volt, annál inkább, mert meglepetésében most ő sem tudta, nevetésre fogja-e a dolgot, vagy komolyan viselje magát. A nagyapa azonban erőt vett magán s nem engedte, hogy Palika helyesnek tartsa e pajkos tréfát,

hanem azonnal leszállította a magasztól és komoly vallatás alá vette.

— Talán bizony még másokat is elbolondítottál? Mondd el, hol voltál, mit miveltél e maskarában.

Palika fejét vakargatta s eleinte sehogysem tudott a szó kiférni torkán; de aztán mint őszinte kis vitéz, hiven elmondott mindent, hogy elbolondította az öreg Mihály bátyót, aki őt Mártha asszonynak gondolta. A nagyapa erre komoly hangon mondá:

— És arra nem gondoltál, mily helytelen dolog az, egy szegény beteg aggasztással tiszteletlenül tréfálni, belőle gunyt üzni? Hátha olyasmit mondtál vagy úgy viselted magadat, hogy az öreg Mihály neheztel Mártha asszonyra és Mártha asszony nem is tudta volna, miért?

Erre és effélere bizony Palika, szokása szerint, nem gondolt s amint visszagondolt arra, mily hirtelen ott hagyta az öreg Mihály bátyót, nem tagadhatta, hogy valóban nem épen szeretetreméltó helyetese volt Mártha asszonymak.

— Kedves fiam, szólott ismét az ezredes, meg kell tanulnod, hogy az öregek iránt tisztelettel viseltessél, akárki, akármilyen szegény legyen az az öreg ember.

A tanító urtól most mindjárt kérj bocsánatot, aztán elmegyünk Mihály bátyához, neki el fogod mondani az egész csinyt és tőle is bocsánatot fogsz kérni.

Ez már nem épen mulatságos vége volt a tréfának, — de a nagyapa mondta, meg kellett történnie. Meg is történt minden úgy, mint a nagyapa mondotta s Palika, mint rendesen, most is belátván hibáját, épen nem duzzogott, hanem készséggel kért bocsánatot azoktól, akiket megsértett. Azután pedig öreg szüleikhez fordulva mondá:

— Kedves nagyapa ... de most már igazán, igazán nem követek el több pajkosságot, ez volt az utolsó.

(Folytatása következik.)

MAMA ÖRÖKKÉ SZÉP MARAD.

ZÖLD függönyös ablakon át
Köszönt be a napsugár,
Karszékében a nagymama
Kötöget és szundikál.
Galambösz a haja szála,
Ráncezzal tele homloka.
Lábainál játszadozva
Térdel a kis unoka.

»Mért szundikálsz örökösen?
— Így cseveg a kis bohó —
»Nem vagy ám egy cseppet sem szép,
Hajad színe oly fakó!
S szemed fölött, homlokodon
Az a nagy ráncz mily csunya —
Ó a mama ezerszer szebb;
Istenem, de szép mama!«

Reá néz az öreg asszony:
»Hamar mulik a szépség,
Jegyezd meg ezt jól gyermekem,
Anyád is megvénuül még.«
»Mamám?« — és a piczi jószág
Hitetlenül mosolyog —
»Mamám örökké szép marad,
Abban bizonyos vagyok.«

A MEGGYÓGYULT BETEG.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Írta: **FELIX** bácsi.

Személyek :

AZ APA.
A MAMA.
GYURI, } gyermekeik.
VINCZE, }
AGATA, }
A NEVELŐNŐ.
AZ ORVOS.
JANI, }
FERI, } iskolás fiuk.
GÉZA, }
GYULA, }
SZOBALÉÁNY.

Történik egy kis városban.

I. JELENET.

Apa, a mama, **Gyuri**, **Vincze**. (Az apa hírlapot olvas, a mama himez. Gyuri és Vincze czinkatonákkal játszanak egy kis asztalon.)

Vincze. Bumm! Vigyázz, mindjárt szétrobbantom az egész táborodat.

Gyuri. Azt ugyis tudom, hogy mindig erősebb vagy a játékbán.

De most figyelj, mert az én seregem is indul. Egy kettő, egy kettő... (az óra üt.)

A mama. De már most igazánkettő, — ideje, hogy iskolába induljatok.

Gyuri (gyorsan összeszedve játékszerét.) Azonnal!

Vincze. Jaj! halomra ne döntsд az én katonáimat!

Gyuri. Hisz' már ugy sem játszhatunk; legalább most az egyszer én verem le a te táborodat, nem te az enyémet!

Vincze (magában.) Jaj be kár, hogy már menni kell! de szerettem volna még játszani!

Apa. Mentek-e már?

Gyuri (még mindig sietve a katulyába rendezi játékszerét.) Azonnal, kedves apa.

Vincze (magában.) Csak most az egyszer itthon maradhatnék! Milyen unalmas az az iskola!

A mama. Vincze, el ne feledd a nyakendődöt, a multkor is fájt a torkod!

Vincze. Igen, mama (Félre.) Csak most az egyszer! . . . hát ha . . . ?!

Gyuri. (Elővéve könyveit és írószereit.) Jöss-e már, Vincze?

Vincze. Mindjárt! (Habozva rendezgeti játékát.)

Apa (halkan a mamához.) Milyen kár, hogy ez a Vincze nem oly szorgalmas, mint Gyuri; nézd csak, hogy huzza halasztja az időt!

A mama (halkan.) Talán ismét baja van?

Apa (halkan.) Gyanus már nekem ez a gyakori rosszullét, a minek mindig secunda a vége!

Gyuri. Nos, jöss-e már?

Vincze (Anyjához sompolyog.) Édes mamám . . . én szívesen mennék, de úgy érzem, hogy ismét fájni kezd a torkom . . . és oly különösen érzem magamat, lázam van!

Apa (halkan a mamához.) Ugy-e mondtam? (fenn) Hiszen csak épen most meg ugyancsak vidáman tüzeltél az ellenségre! Akkor még nem volt bajod?

Vincze (zavartan.) Akkor . . . akkor még nem!

A mama (halkan az apához.) Ne bántsд szegényt . . . látod, igazán halavány . . . hátha csakugyan beteg?

Apa. Jöjj ide, Vincze! mutasd kezedet, homlokodat (miután mindkettőt meg-

tapintotta, halkán a mamához:) Nyugodt lehetsz, nincs semmi baja. De hogy meggyőztelek, bizd rám az egészséget, (fenn:) Te, Gyuri, menj az iskolába, Vincze beteg, tehát itthon maradj; az inasnak pedig mondd meg, hogy siesen a doktor bácsiért! Ezt a levelet adja át neki. (Gyorsan ír néhány sort s bepecsételi.)

Gyuri. Igen is, apácska (miután szüleinek kezét csókol, el.)

II. JELENET.

Voltak, Gyuri nélkül később az orvos.

Apa. (Tettetett részvétellel.) Szegény kis fiam! látom, hogy csakugyan beteg vagy. Jöjj ide, feküdjél a pamlagra. (Vincze vidáman fölugrik és lefekszik a pamlagra.) Mindjárt eljön a doktor bácsi, majd ad neked cseppeket.

Vincze. Ugy-e jó édes cseppeket, apácska? — és te ugy-e mesélni fogsz nekem, kedves mamám?

A mama. Igen, kis fiam!

Apa. De majd csak később, — mamának most dolga van, reá nem ér a mesélésre; majd csak magadban kell itt feküdnöd szépen

csöndesen, míg én majd itt levelet írok e másik asztalon.

Vincze (félre.) Ejnye, az kissé unalmas lesz! bár csak legalább kimenne

apácska, hogy játszhatnám . . . (kezt fognak.)

Az orvos. Nos, mit látok! az én kis barátom beteg?

Apa. Igen, doktor ur; én már magam is megvizsgáltam üterét, azért hadd mondjam el önnek tájékozásul . . . (Halkán beszélgetnek, mialatt az orvos egyetértőleg integet.)

Vincze. (Kissé nyugtalanul magában.) Csak tudnám, mit beszélhetnek! — Igen betegnek tarthatnak. — Még eret vágnak rajtam! . .

A mama (a pamlaghoz menve dédelgeti Vinczét.) Szegény kis fiam!

Vincze. Ugy-e jó, hogy nem mentem iskolába ilyen betegem?

Orvos. Nos, kis fiam, mutasd a pulzuskádat! így! most nyelvedet! így! és most mondd meg nekem, hol fáj!

Vincze (a torkára mutat.) Itt!

Orvos. Hm! . . . hát még?

Vincze. (Kissé zavartan a gyomrára mutat.) Aztán meg itt!

Orvos. Ühm! . . . hát még?

Vincze (zavartabban.)

Apa. Szabad! — (Az orvos belép.) Itt a jó doktor bácsi! (Kezét fognak.)

Még? (a vállára mutat.) Talán itt — (fejére mutatva) meg aztán itt.

Orvos (mosolyogva int az anyának.) Bizony sokféle baj! de nem tesz semmit, tudok már mindent. Nyugalom kell a kiscsikének, csak maradjon fekvé a pamla-gon; jól be kell takarni s nem szabad kimennie, sem játszania.

Vincze. De a mama ugy-e mesélhet?

Orvos. Isten mentsen! ettől még jobban megfájulna a fejed.

Vincze. De a képes könyvet nézegethetem?

Orvos. Azt még ugy sem... a lapok forgatásától jobban megfájulna a vállad. Szépen csöndesen kell fekdünnöd, s vagy három napig nem szabad semmit enned, csak egy kis tiszta leveskét.

Vincze (félíg siró hangon.) De hisz én éhes vagyok...

Orvos. No majd adok hát ezekből a jó cseppecskékből. Elhoztam mindjárt magammal. (Orvosságot és kanalat von elő zsebéből és a folyadékot gyorsan a Vincze szájába tölti. Így ni!

Vincze (szörnyen eltorzítva száját.) Jaj... jaj... hiszen ez epe!

Orvos. A keserű orvosság jó a fájó gyomrocskára. Ezeket majd ismételni kell. (Az asztalra teszi.)

Vincze. De hisz nekem nem fáj a gyomrom!

Orvos. Az előbb mutattad, hogy fáj.

Vincze (zavarban.) No igen...

Orvos (a szülőkhöz nyomatékkal.) És most — legyenek nagyságtok nyugodtak, a kis betegnek — baja igen hamar el fog mulni gyökeresen; csak arra kérem, hogy pontosan kövessék utasításaimat.

Apa. Legyen meggyőződve, orvos ur! egészen egy véleményen vagyunk.

A mama. Én is mindenben követem tanácsait.

Orvos. És most ajánlom magamat: (Kölcsonös köszönések után az orvos el.)

III. JELENET.

Voltak, az orvos nélkül, később **Agata**, a nevelőnő és a szobaleány.

Vincze (mialatt szülei az orvost az ajtóig kísérik és ott még néhány szót váltanak, magában sopánkodik.) Jaj! jaj! be unalmas lesz ez így! már a lábaim is fájnak ez összegörnyedt fekvéstől! a szám is merő epe! sem enni! sem játszani, sem kimenni! csak már legalább a mama mesélhetett volna!

A mama (visszatérve.) Látod, milyen jó a doktor bácsi, hogy meg fog téged gyógyítani!

Vincze (szomorú alázatossággal.) Köszönöm alássan!

Apa (visszatérve.) Bizony köszönheted is, kivált ha gyökeresen kigyógyít gyakran visszatérő bajodból, (félre) az iskola-betegségből!

A nevelőnő (belép Agatával, ki tarkán himzett kosárcát hoz a kezében.) Nézze, asszonyom, milyen szorgalmas volt a mi kis Agatánk, épen most fejezte be a kosárka himzését.

A mama (vizsgálva a kosarat.) Valóban, csinos munka.

Apa. Én nem értek ugyan hozzá, de mert mamád dicséri, megcsókollak érte, és dicsérlek szorgalmadért. (Megcsókolja.)

A mama. Én is. (Megcsókolja.)

Vincze (magában.) Hogy dicsérik! Engem senki sem dicsér!

A mama. Ezenfelül pedig friss gyümölcsös és jó süteménnyel fogom jutalmazni szorgalmadat.

Agata. Oh, jó mamácskám! Milyen boldog vagyok!

A mama (esőngét és a belépő szobaleányt halkán utasítja.)

Nevelőnő. Hát a kis Vincze beteg, hogy nem ment az iskolába?

Apa. Majd jobban lesz, csak egy kis pihenésre van szüksége.

(A szobaleány visszatér és czukorsüteményeket és feltűnően szép gyümölcsöt rak az asztalra.)

A mama. Ime a kert és konyha javából. Lásson hozzá, a kinek tetszik. (Mindenkinek veszi.)

Vincze (félénken és mintegy lopva nyúl a csemegék után.) Nekem is . . . tetszik!

Apa. Ohó! Kis barátom! elfeledted az orvos tilalmát? Nem szabad ám!

Vincze. De, édes apácska . . .

Apa. Semmi »de«, az orvos rendeletét meg kell tartani.

A mama (halkán az apához.) Hiszen nincsen baja, nem ártana neki egy kis darab.

Apa (halkán a mamához.) Épen azért! nem ronthatjuk el egész tervünket.

Vincze. Mily gyönyörű gyümölcsök . . . milyen jószagu sütemények! csak egy kis darabkát kérek, hiszen már jobban vagyok.

Apa. Ugy hát ismétljük e jótevő cseppket. (Fölveszi az üveget.)

Vincze (a párnába rejtve arcát.) Nem, nem, inkább semmit! Másnak gyümölcs és czukorsütemény, nekem pedig epe-cseppket!

Apa. Hja! Ez a beteg ember sorsa!

A mama. Látod, kis fiam, nem jó betegnek lenni!

Apa. Máskor vigyázz magadra!

Vincze. Már ezután úgy is teszek!

IV-IK, JELENET.

Voltak, Gyuri.

Gyuri (szaladva jő be.) Kedves apám, mamám! milyen öröm! Kitűnően feleltem s a tanár ur apácskámnak dicsérő levelet is irt, ime itt van!

Apa (félre.) Mily szerencsés véletlen. (Gyurihoz.) Add ide hamar! (Fölbontja és olvassa:) »Tisztelt uram! Nem állhatom meg, hogy önnek Gyuri fiához szerencsét ne kívánjak, ezzel egyrészt önnek akartam örömet szerezni, másrészt pedig kitüntetni és ösztönözni a jeles fiu szorgalmát. Kár hogy a kis Vincze nem ilyen szorgalmas, mert benne is volna szép tehetség arra, hogy jó szüleinek örömet szerezzen. De annál inkább hiányzik a szorgalom. Kívánom, hogy megjavuljon. Ezek után, tisztelt uram maradok« stb. (Gyurihoz.) Valóban, kedves fiam, ennél nagyobb örömet nem hozhattál volna ma nekem; jer, hadd öleljelek meg. (Megöleli.)

A mama. Meg ide is az én keblemre (Megöleli.)

Gyuri. Jaj de boldog vagyok! Többet ér ez mindenféle játéknál!

Vincze (magában.) Bár csak én is elmentem volna az iskolába és szorgalmas lettem volna, akkor most engemet is így szeretnének!

Gyuri (meglátva a rakott asztalt.) Hát ez miféle lakoma?

A mama. A szorgalom jutalma, a miben neked is jogod van részt venni, azért láss hozzá.

Vincze (szomoruan magában.) Csak én nem érdelek semmit!

Gyuri (eszik.) Hát Vincze nem kap?

Apa. Ő beteg, az orvos koplalást rendelt!

A mama. Majd ha meggyógyul és szintén szorgalmas lesz, akkor ő is kap; hiszen a tanár ur is írta, hogy szép tehetsége van. Ezt majd szülei örömeire fordítja, — ugy-é kis fiam?

Vincze (meghatottan) Igen, igen, igérem!

Apa. De meg is kell tartani.

Vincze. Majd meglátod!

(Az utczáról dal hangzik:)

»Iskolából, iskolába
Jártunk tegnap, járunk máma
Hogy a holnap jó legyen, —
Dolgunk így szépen megyen.«

Gyuri (az ablakhoz szalad.) Tanuló társaim mennek itt dalolva! (lekiált az ablakon.) Hová, háová, fiuk?

Egy hang (kivülről.) A ligetbe!

Gyuri. Jaj de boldogok! a szép zöld ligetbe mennek!

Apa. Hívd fel őket egy kis oszonnára, aztán majd mi is velök tartunk. Megszerzem neked ez örömet viszonzásul az örömért, melyet te nekünk szereztél. — Agata is velünk jön, ő is szorgalmas volt.

Gyuri (ugrál.) Jaj mint örülök, jaj mint örülök (lekiált az ablakon!) Fiuk, halljátok-e? jertek fel egy kis oszonnára, apácskám hív . . aztán mi is veletek megyünk. Igen igen, erre, erre! (Eléjök szalad.)

Agata (a nevelőnőhez.) Ugy-e régen vágytam a szép ligetbe és most mily váratlanul teljesül óhajtásom!

Nevelőnő. A szorgalom jutalma ez.

(Vége következik.)

A VIVÓKARDOK.

(Képpel a 14. lapon.)

A NAGYBÁCSI két szép kardja Zoltánt igézetbe' tartja:

»Csak az enyimek volnának,
No de szólok a mamának,
Hogy vegyen majd illet nékem,
Megtanulok vívni szépen!«
»Korán lesz az még te, Zoltán,
Vékony karodba bizol tán?
Gyöngé még az, könnyen fárad,
Idő kell még, sorját várjad.«
Ezt mondá a jó mamácska,
De Zoltán nem hallgat rája;
Megáll a szoba közepén
És kardot forgat merészen.
Vág vele vagy hetet-nyolczat
(Az is mind legyintés volt csak),
Akkor lehanyatlik karja,
Nem bír, bármiképp akarja.
Pironkodik Zoltán urfi
Mosolyog a mama: »Ugy ni!«
Kár volt így elbizakodni.
De várj szépen egy pár évet
S tanulj vivásmesterséget.«

»SOK A JÓBÓL IS MEGÁRT.«

(Képpel a 141. lapon.)

BOLDOG napokat élt Gyula a szünidők alatt; élénk eszű, szorgalmas fiu lévén, jó bizonyítványt hozott volt haza az iskolából és szülei azzal jutalmazták, hogy a szünnapokat lehetőleg kellemessé tették számára. Volt többfelé kirándulásokon s otthon csak azon kellett törnie a fejét, miként töltsse el legvigabban az időt.

Ez nem volt nehéz földadat, főleg midőn olyan virgoncz játszótársa volt, mint a szomszéd Elek bácsi fia Aladár, ki Gyulával egykoru volt s kivel mindig

együtt töltötték a napot. Volt lapdázás, szaladgálás, pillangó-kergetés annyi, hogy a két fiu estére gyakran egészen kimerülve, lihegve ért haza s az apa komolyan figyelmeztette Gyulát egy izben:

— Kedves fiam, szeretem, ha játszol és jól mulatsz, de vigyázz, meg ne rontsd magadat, mert tudod a régi bölcs mondást: »sok a jóból is megárt!«

Gyula azonban nem képzelhette, hogy árthatna meg neki valami, ami oly jól esik. Csakhamar azonban keservesen kellett tapasztalnia az apa intésének bölcsességét.

Egy forró augusztusi délután Aladárrel ismét kergetőztek a mezőn s már egészen föl voltak hevülve. Szerencsétlenségükre ekkor épen a patakhoz jutottak s Gyula, kinek homlokáról csurgott az izzadság, fölkiáltott:

— Oh, mily pompás volna megfürödni! Fürödjünk meg!

— Én nem merek, felelt Aladár.

Roppantul föl vagyok hevülve, mamám azt mondta, hogy ilyenkor vigyázni kell

— Ugyan miért? Annál jobban fog esni a hideg fürdő!

És egy perczel később Gyula már bent volt a patakban. Eleinte igen pompásan érezte magát a hűvös habok között s pacskolva, lubicskolva hívogatta Ala-

dárt; egyszerre azonban sajátságos borzongás futott végig a testén.

— Furcsa! mondá; nem hittem volna, hogy a víz ennyire hideg.

Még erőltetni akarta a dolgot, biztatva magát, hogy majd megszokja; de Aladár a partról így szólt:

— Mi bajod, Gyula? Egészen sápadt lettél!

— Nem tudom, a fejem szédül kissé...

— Jöjj ki hamar!

Gyula kiment a partra és ideje is volt, mert alig ért a szárazra, már elhagyta ereje s a földre rogyott. Aladár mint jó barát, hamar felöltöztette s biztatta, hogy szedje össze erejét, siessen haza. De Gyula már csak nagy megfeszítéssel birt lábra állani s Aladár majdnem karjában vitte haza.

Nagy volt a szegény szülők ijedelmé. Rögtön lefektették a beteget, orvost hívtak s ez kimondta, hogy veszedelmes tüdőlob van fejlődőben.

A láz mindinkább növekedett s Gyula néhány napig bizony-bizony közel állt a halálhoz. De a gondos ápolás és gyógyítás végre legyőzte a bajt s az orvos egy napon kijelenté, hogy most már elmúlt a veszedelem, azonban még sokáig fog tartani, míg Gyula teljesen fölépül. Szomorúan multak ezután a szünidő hátralevő

...! JOLÁNKA HOZTA ... AZ ORVOSSÁGOT.

(Lásd a 142. lapon.)

napjai, csak Jolánka, a kedves jó testvér igyekezett szórakoztatni a szegény beteg fiút. Egész nap ott volt ágya mellett s midőn Gyula már annyira jutott, hogy karszékben ülve tölthetné a nap egy részét, Jolánka olvasott neki érdekes történeteket. Gyula hálás volt a jó testvér gyöngédségeért s ha Jolánka hozta neki a keserű orvosságot, rövid vonakodás után tőle még leginkább elfogadta. (Lásd a képet a 141. lapon.)

Az iskolai év már rég elkezdődött, midőn Gyula végre lábadozni kezdett. Mint szorgalmas tanuló nagyon sajnálta, hogy annyi leckét kénytelen mulasztani; de mikor aztán végre egészen meggyógyult, kétszeres szorgalommal helyrephelt, amit mulasztott s megfogadta, hogy többé nem felejtje el a bölcs mondást: »sok a jóból is megárt.«

REJTVÉNY.

— Fülöp bácsitól. —

Ismerek egy iczi-piczi
Csárdát,
Hozzá csinos, mesterséges
Járdát;
Oda csupán egy-egy vendég
Tér be;
Nem is férnek többen a szűk
Térbe.
Az az egy is, ha egy perczig
Volt ott,
Ivott mindig csupán csak egy
Kortyot.
Aztán megint gyorsan tova
Nyargal,
Posta nótát fújván lassu
Hanggal.
De csakhamar tér a vendég
Vissza

S iszik újra, újra mohón
Iszsza.
Hejh mert sötét jó bort mérnek
Benne;
Bár e bornak jobb keletje
Lenne! —
Ha ily borral élne úr és
Szolga,
Akkor volna hazánknak jó
Dolga!
Nos hát, Laczi, Feri, Olga,
Polda,
Hol a csárda s milyen vendég
Volt a'?

EGY KIS LÁBVIZET!

(Képpel a 136—137. lapokon.)

APA, mama kint dolgoznak a mezőn, nagy gyönyörűségére Juliskának, mert ő sem maradhat egymaga otthon, kiviszik a mezőre s egész nap kedvére szaladgálhat, szedhet vadvirágot, kergethet pillangót s ha elfáradt, heverészhet a puha fűben árnyas fa alatt. Játsszótársa is van, a hü és okos Kaffancs kutya, a ki szintén szeret itt a mezőn mulatni, sőt még vadászni is megpróbál, még pedig — ürgére. Egy-egy éhes ürge ha kidugja fejét, hogy óvatosan szétnézzen, mehet e eleséget keresni, — Kaffancs éles szeme rögtön észreveszi. Ott terem az ürgelyuk mellett és türelmesen lesi, nem bujik-e elő még egyszer az ürge, hogy megfogassa magát; persze, az ürgének is van esze s míg a veszedelmes ellenséget ott látja ajtaja előtt, ki nem mozdul. Kaffancs azonban és Juliska várnak türelmesen, lesik a zsákmányt, — addig-addig, míg bele nem unnak s megint újra futkosni kezdenek.

De nini! Mily pompás fölfedezés! Amott egy kis tócsa van, mely még a minapi eső idejéből maradt. Kaffancs a sok

szaladgalás után jóizüen oltja szomját a vízzel, Juliska pedig még nagyobb szerüt gondol: lábfürdőt vesz. Nyári időben Juliska bizony nem sok cipőt ront, mezt láb kell járnia s gyakran ki nem kerülheti a port és sarat. Most is sáros, — — milyen szép lesz, ha tisztára mosakodhatik s milyen jól esik a melegben egy kis hideg fürdő!

Kaffancs okos képpel nézi, kis gazdasszonya mit mivel s bizonyosan helyesli és bizonyosan ő is reméli, hogy este, ha visszatérnek a faluba, nem lesz ott olyan tiszta kis leány, mint Juliska, a ki büszkén elmondhatja, hogy ő már nem fél a víztől, mint sok makranczos gyermek.

Csak attól félek, hogy mire Juliska a poros, sáros uton hazaér, senki sem hiszi el, hogy lábfürdőt vett. Ha csak Kaffancs nem bizonyít mellette.

H I N T Á N.

(Képpel a czímlapon.)

HÁRMAN ültek a hintára,
Miezi, Zsoli s a babája.

Faág recseg, hinta lebben . . .

Lehet-é mulatni szebben?

Szép mulatság Miczikének

De nem Zsolinak, szegénynek;

Csak úgy szüköl nagy bajába:

Ereszszék le! de hiába!

Hinta mindig jobban röppen,

Zsoli szörnyü gyötrelemben;

Istenadta piczi pinese,

Nincs, ki nagy kinját tekintse!

Hisz ha madár volna, hagyján,

De kutyának hinta padján!

Bizony gonosz mesterség e'

Mikor lesz már egyszer vége!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XV. köt. 6-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kézsmárk.“

Helyesen fejtették meg: Zuna Irma és Gusztáv, Bodola Irma, Jurisics Milike, Tröster Béla és Kummer Gyula, Valter Ilonka és Mariska, Fischer Nándor, Fülöp Regina és Kálmán, Liszauer Jolán és Lénárd, Feleki Ludovika, Mihályfi József, Kárpáthy Margit, Steiner Károly, Bobula János, Baróthi Balás Elemér, Reichenberger Sándor, Szászy Ilon és Józsi, Ulrich Etelka, Schiffer Miksa, Freud Zsiga, Krón József, Lövinger Sándor, Schwarz Róza, Hirsch Ödön, Laufer Margit, Krausz Berta, Kanitz Zsigmond, Demeter Albert és Dezső, Altver Jozefa, Buday Emma, Krutsay Irén, Deutsch Sidonia és Samu, Kohn Sándor és Ali, Miskovák Pista, Görög Emike, Burger Vilma, Balczár Irénke, Székács Melinda, Etelka és Juliska, Szeremley Piroska és Barna, Deixler Károly, Spitz Dolfi, Lovász Sarolta, Irma és Liza, Munk Pál és Péter, Lőrinczy Janka, Weinmann Hermina, Mariska, Jenni és Lajos, Buda Kálmán, Mandel Gizella, Emil, Henrik és Herman, Szentirmay Béla, Teitlbaum Arthur, Gáspárdy Katinka és Erzsike, Polakovics Ernő, Janicsád Marcsa, Siska Erzsike, Márton Irma, Weiss Róza és Mariska, Kubanek Lenke, Blaskovics Fridolin, Csicsmanczay Emilia, Gizella és Lujza, Fischer Sándor, Kohu Julcsa, Adler Dávid, Nyári Teréz és Paula, László Gabriella és Anna, Karakásevics Mariska és Olga, Zinsenheim Ilon, Teréz és Janka, Singer Regina és Károly, Marchisiu Valeria, Kaczvinszky János, Steuer Irén, Bernady Margit, Kreskay Piroska, Biró Etelka, Pákl Albert, Zatlukál Erzsike és Jóska, Sellyey Ilona, Farkas Szeréna, Levelek Béla, Dömötör Pál, Schwarz Józsi, Klein Száli, Wohl Henrik, Vilmos, Lajos és Izidor, Götz Irma, Zakó Emma, Lengyel Gábor és S., Fischbein Sándor, Peck Józsi, Kalmár Margit, Szalay József, Goics Amadil, Idrányi Margit, Boros Zoltán és Elemér, Zlinszky Ida, Malvin és Aladár, Nagy Flóricza.

A »Kis Lap« XV. köt. 5 ik számában közölt betürejtvény megfejtését utólag még beküldték: Kaczvinszky János, Siklósy Gyula, Steuer Irén, Szlavkay Jolán, Irma és Zoltán, Bernady Margit, Farkas Szeréna, Schwarz Józsi, Klein Száli, Wohl Henrik, Vilmos, Lajos és Izidor, Spitz Dolfi, Lengyel Gábor és S. (egészen ird ki nevedet! F. b.) Fischbein Sándor, Goics Amadil, Drexler Irénke, Zlinszky Ida, Malvin és Aladár.

A VIVÓKARDOK. (Lásd a 140. lapou.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.